

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. K., nar. X, státní příslušnost U.**
pobytem v ČR: X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 12. 2024, č.j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a současně bylo toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), a to s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále též jako „členských států EU a smluvních států“), v délce 9 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl stanoven dle § 118 odst. 1 ZPC ode dne, kdy žalobce vycestuje z území členských států EU a smluvních států na základě doby později stanovené k vycestování podle § 120a odst. 5 ZPC, když nyní podle § 120a odst. 1 písm. d) ZPC není vycestování žalobce možné. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra získaného dle § 120a odst. 1 ZPC se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 ZPC, pročež jeho vycestování není možné.
3. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo žalobci vytýkáno, že pobýval na území ČR od 24. 6. 2024 do 17. 12. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, které žalovaná následně zamítla a potvrdila závěry prvostupňového správního rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Žalobce v žalobě připomněl, že v odvolání namítal, že správní orgán měl vydat mírnější opatření, než je správní vyhoštění, a to uložit mu povinnost opustit území podle § 50a odst. 2 ZPC. Byla by tak zachována povinnost žalobce vycestovat, a to po odpadnutí překážky v podobě války na Ukrajině, zároveň by však odpadl negativní důsledek správního vyhoštění v podobě 9 měsíců, kdy nemůže vycestovat do EU a smluvních států. Žalovaná s uvedenou námitkou nesouhlasila, avšak neuvedla proč. Závěry Veřejného ochránce práv (dále též „VOP“) bagatelizovala a jako nepřiléhavé odmítla i závěry z rozsudku SDEU.
5. Podle žalobce válka trvající na Ukrajině přes 3 roky je již notorietou a nic nenasvědčuje tomu, že by se mohla situace každým dnem změnit. Každý den lze sledovat ruské útoky na Ukrajinu. Jedná se o situaci neměnnou. Ačkoliv současné politické změny přinesly naděje na uzavření míru, nezdá se, že by se v překážkách pro vycestování mělo něco v dohledné době změnit. Bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze časově ohraničit a předjímat. To potvrdilo také ministerstvo ve vydaném závazném stanovisku. Vztahuje se na všechny obyvatele Ukrajiny.

6. Žalobce zopakoval argumentaci v odvolání, a to stran judikatury SDEU. Konkrétně odkazoval na rozsudek SDEU ze dne 22.11.2022, věc C-69/2021 (vyhoštění – léčebné konopí, bod 24), v němž se SDEU zabýval otázkou, za jakých podmínek lze vyhostit cizince, který je vážně nemocný. SDEU vyložil návratovou směrnici ve světle článku 4 a článku 19 odst. 2 Listiny základních práv EU (dále též „Listina“) tak, že pokud nelze vyhoštění vykonat z důvodu existence překážek znemožňujících vycestování, nelze vydat ani rozhodnutí o navrácení do této země, dokud takové riziko trvá (otázkou bylo, zda nebrání vyhoštění cizince vážné onemocnění, když v důsledku nedostupnosti účinné léčby v zemi původu může u něj dojít k podstatnému nárůstu bolesti). Žalobce má za to, že se obdobná situace vztahuje i na něj. V pozdějším rozsudku ze dne 6.7.2023, věc C-663/2021, se SDEU zabýval předběžnou otázkou, týkající se toho, zda článek 5 návratové směrnice brání rozhodnutí o navrácení cizince, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země (Sýrie) je vyloučeno na dobu neurčitou. Přitom v případě Ukrajiny je podle žalobce situace srovnatelná, protože jeho navrácení je vyloučeno na dobu neurčitou. Zde žalobce připomněl, že rakouská právní úprava je podobná české právní úpravě, kdy policie vydává rozhodnutí o správním vyhoštění i v případě, že samotné vyhoštění není možné. SDEU na předběžnou otázku odpověděl tak, že pokud je prokázáno, že vyhoštění cizince na základě zásady nenavrácení je vyloučeno na dobu neurčitou, nelze přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země. Žalobce tedy dovedl, že z judikatury SDEU vyplývá, že občanům Ukrajiny by nemělo být vydáváno rozhodnutí o správním vyhoštění, protože není jasné, kdy se budou moci vrátit do země původu. Z těchto důvodů měl správní orgán přihlédnout k uvedené judikatuře a zmírnit své rozhodnutí tak, že bude překlasifikováno na rozhodnutí o povinnosti opustit území. Žalobce dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 9.5.2024, č.j. 2 Azs 316/2023-47, který poukázal na článek 5 návratové směrnice, jenž představuje pro členské státy obecně závazné pravidlo, aby ve všech fázích řízení o navrácení dodržovaly zásadu nenavrácení zaručenou jako základní právo uvedené v článku 18 Listiny základních práv EU. NSS s odkazem na rozsudek velkého senátu SDEU ve věci C-69/2021 uvedl, že dokud reálně hrozí, že cizinec bude v zemi původu vystaven pronásledování nebo mučení, rozhodnutí o navrácení nelze vydat. Přestože žalobce nespadá pod směrnici dočasné ochrany, neboť na území ČR pobýval ještě před zahájením invaze Ruska na Ukrajinu, správní orgán nemůže podle žalobce vydat rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Pokud totiž jde o překážky trvalé povahy (tři roky trvající válka na Ukrajině a konec nelze předvídat), pak s ohledem na judikaturu SDEU nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
7. Ačkoliv zprávy VOP nejsou pro správní orgán závazné, neznamená to, že mohou být zcela ignorovány. Žalovaná nereagovala na několik měsíců starou zprávu z šetření VOP. Žalovaná měla zohlednit argumenty uvedené v odvolání a neměla je přejít s tím, že zpráva z šetření VOP či závěry v ní uvedené nejsou pro ni závazné. Žalovaná učinila pouze dílčí úvahy. Podle žalobce jsou závěry z šetření VOP takové, že by policie neměla vydávat rozhodnutí o správním vyhoštění žádnému člověku z Ukrajiny a pokud by už řízení o správním vyhoštění s cizincem z Ukrajiny zahájila, měla by ho na základě závazného stanoviska o situaci v zemi původu zastavit. Žádné rozhodnutí o správním vyhoštění ani o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 ZPC nemůže vydat.

8. Dle čl. 3 odst. 4 návratové směrnice se rozumí „rozhodnutím o navrácení“ rozhodnutí o tom, že pobyt cizince je neoprávněný a ukládá se mu povinnost návratu. V posuzované věci se prvostupňovým rozhodnutím prohlašuje pobyt žalobce na území ČR za neoprávněný a ukládá se mu povinnost návratu na 9 měsíců. Výše uvedenou zásadu správní orgán nesprávně aplikoval, když se nezabýval tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění, při současném vyslovení nemožnosti vycestovat, neukládá současně povinnost návratu. Takové rozhodnutí by pak ve smyslu návratové směrnice představovalo rozhodnutí o povinnosti návratu. Odložení této povinnosti přitom neznamená, že tato povinnost nebyla uložena. Pouze bude aktivována až rozhodnutím ve smyslu § 120a odst. 5 věty druhé ZPC.
9. Postup správního orgánu při vydání rozhodnutí o vyhoštění s následným úmyslem udělit víza pro strpění dle § 33 odst. 3 ZPC nevyjadřuje podle žalobce zájem ČR jako hostitelské země na dodržování platných právních předpisů. Správní orgán má postupovat v souladu se zákony tak, aby dohlížel na nelegální pobyt cizinců v ČR. Kromě rozhodnutí o vyhoštění nabízí zákony také jiné možnosti řešení pobytové situace ukrajinských občanů, kteří se ocitli v ČR bez platného pobytového oprávnění. Není pravdou, že je správní orgán povinen vydávat rozhodnutí o správním vyhoštění, když existuje varianta udělení víza pro strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Správní orgán tedy místo rozhodnutí o správním vyhoštění mohl žalobci udělit víza pro strpění podle § 33 písm. a) ZPC. Byla by tak učiněna přítrž nelegálnímu pobytu žalobce a zároveň by po odpadnutí překážky pro vycestování nemusel cizinec čelit negativním konsekvencím rozhodnutí o správním vyhoštění (zavedení v systému SIS a nemožnost cestovat do EU po dobu 9 měsíců).
10. Žalovaná nedostatečně posoudila žalobcův soukromý a rodinný život vedený na území ČR a nezabývala se přiměřeností zásahu rozhodnutí. Žalobce dlouhodobě žije a pracuje v ČR, bydlí zde také jeho sestra. Doba správního vyhoštění je nepřiměřená, a to vůči celkové době nelegálního pobytu žalobce.
11. Nad rámec výše uvedeného žalobce poukázal na vadné poučení o možnosti podat správní žalobu v napadeném rozhodnutí, resp. poučení neobsahovalo informaci o možnosti podat správní žalobu s uvedením lhůty. Dle čl. 12 odst. 1 návratové směrnice má správní rozhodnutí o vyhoštění obsahovat informace o dostupných prostředcích nápravy. Správní žaloba je takovým prostředkem nápravy, proto povinností správního orgánu je uvést v rozhodnutí poučení o možnosti podat opravný prostředek (správní žalobu) a lhůtu pro jeho podání. Důsledkem chybějícího poučení je prodloužení původní desetidenní lhůty pro podání žaloby na lhůtu tříměsíční (analogie k prodloužení lhůty při nesprávném poučení podle § 42g odst. 9 ZPC). V tomto směru žalobce odkázal např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2024, č. j. 2 Azs 78/2024 – 25.
12. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

13. V podaném vyjádření žalovaná plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem

uvedla důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce.

14. K námitce vadného poučení v napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že ze správního řádu nevyplývá její povinnost poučit účastníka řízení o tom, zda je možné po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení podat žalobu proti správnímu rozhodnutí ve správním soudnictví (srov. rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 35/2005).
15. Žalovaná má za to, že se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádala v napadeném rozhodnutí s přiměřeností dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC v návaznosti na § 174a ZPC. Délka uloženého správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Za daných okolností nebylo možné od uložení správního vyhoštění upustit. Napadené rozhodnutí žalovaná považuje za přiměřené opatření, které je plně v souladu se zákonem.
16. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (po splnění zákonných podmínek) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
18. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán měl v jeho případě zvolit mírnější opatření, než je správní vyhoštění, a to uložení povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 2 ZPC, čímž by v jeho případě odpadl negativní důsledek správního vyhoštění v podobě nemožnosti cestovat do členských států EU a smluvních států, resp. se zde nezdržovat po dobu 9 měsíců. Žalobce také odkazoval na judikaturu SDEU, podle níž by nemělo být vydáno rozhodnutí o navrácení žalobce do země původu (tj. i rozhodnutí o správním vyhoštění), pokud existují překážky vycestování a riziko při návratu do země původu trvá, resp. navrácení je vyloučeno na dobu neurčitou. Za těchto podmínek je podle něj vyloučeno navrácení do země původu, když se situace na Ukrajině dlouhodobě nijak nemění. Žalobce dále kritizoval závěry žalované v tom, že v nich nebylo dostatečně reagováno na zprávu VOP. Nelegálně pobývajícím Ukrajincům nemusí být vydáváno dle žalobce rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž by jim mohla být udělována víza pro strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) ZPC. Žalobce také rozporoval nedostatečné posouzení jeho soukromého a rodinného života vedeného na území ČR, včetně posouzení přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím. Za nepřiměřenou označil i délku správního vyhoštění. Závěrečné poučení napadeného rozhodnutí navíc neobsahovalo informaci o možnosti podat správní žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění včetně uvedení lhůty k jejímu podání.
19. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 17. 12. 2024 kontrolován na pracovišti Ministerstva vnitra (OAMP), kde předložil cestovní doklad

Ukrajiny č. FU563190, na základě kterého bylo zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území. Do schengenského prostoru žalobce naposledy přicestoval dne 24. 1. 2022 přes Maďarsko a dále do ČR a od té doby nevycestoval. Poslední oprávnění k pobytu na území měl žalobce na základě podaného odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, které podal dne 18. 9. 2023 (vedeno u OAMP Brno). Odvolání bylo zamítnuto dne 8. 3. 2024 a původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu pak nabylo právní moci dne 25. 3. 2024. Do uvedeného data byl žalobce oprávněn pobývat na území v rámci vedeného řízení o jeho žádosti. Dále byl oprávněn pobývat na území na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny v souladu s § 18 písm. a) ZPC a v souladu s článkem 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, dalších 90 dnů, tj. do 23. 6. 2024. Na základě takto zjištěných údajů vzniklo při návštěvě žalobce na pracovišti Ministerstva vnitra podezření, že žalobce pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu. Proto s ním bylo zahájeno správní řízení pro naplnění skutkové podstaty uvedené v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC.

20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
21. Z výše uvedené dikce zákonného ustanovení vyplývá, že při splnění podmínek v něm zakotvených policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění a nemá možnost jakékoliv správní úvahy ohledně toho, zda se cizinec dopustil protiprávního jednání úmyslně či z nedbalosti a zda mu bude nebo nebude uloženo správní vyhoštění. Policie musí rozhodnout o uložení správního vyhoštění, pokud cizinec svým jednáním naplnil uvedenou skutkovou podstatu, s níž zákon spojuje toto opatření, a to s přihlédnutím k přiměřenosti tohoto opatření vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Pobyt cizince na území, který není realizován v souladu se zákonnými normami, není ani v souladu se zájmem státu na jeho vnitřní bezpečnosti a udržení pořádku. Takovému jednání je třeba bránit a využít všechny zákonem stanovené postupy za účelem odstranění takového závadného stavu a zabránění jeho opakování.
22. V posuzované věci žalobce neoprávněně pobýval na území ČR, potažmo na území členských států EU a smluvních států, bez platného pobytového oprávnění, a to od 24. 6. 2024 do 17. 12. 2024. Svým jednáním jednoznačně naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC. Jde o jednání typově závažnější, za nějž je možné cizinci uložit správní vyhoštění až na 5 let. Správní orgán zcela po právu dospěl k závěru, že ukončení pobytu žalobce je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem, které byly důvodem pro zahájení správního řízení v posuzované věci. Válečný konflikt v zemi původu žalobce nemůže být důvodem k porušování právních předpisů na území ČR. Žalobci mohla být na území ČR udělena dočasná ochrana tak, aby byl jeho pobyt na území legalizován, a bylo

povinností žalobce si o ni včas požádat, a nikoliv spoléhat na to, že bude jeho neoprávněný pobyt na území ČR tolerován. Bylo zcela na žalobci, aby si své pobytové oprávnění, jehož držitelem původně byl, střežil, což neučinil a vlastním přičiněním se dostal do situace neoprávněného pobytu na území.

23. Vydané rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce vychází z naší zákonné úpravy a není pro žalobce překvapivé ani poškozující na jeho právech. V obdobných případech je u státních občanů Ukrajiny postupováno stejně, což vyplývá i z dosavadní judikatury správních soudů, a poškození na právech žalobce nepřipadá v úvahu ani proto, že právo na pobyt v cizím státě neexistuje a současně ani pobývání v cizí zemi nepatří mezi základní lidská práva, jenž jsou hodna zvláštní ochrany za každých okolností.
24. Podle § 119a odst. 2 ZPC nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
25. Podle § 174a odst. 1 ZPC zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Účastník řízení je povinen poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
26. Na základě výše uvedených ustanovení správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. V průběhu správního řízení žalobce uvedl do protokolu, že v ČR ani na území jiných smluvních států nemá nikoho z rodiny. Naopak na Ukrajině má matku, s níž je v kontaktu přes mobil a sociální síť. V ČR ani jinde ve smluvních státech nemá žádný majetek, ekonomické vazby, dluhy ani pohledávky. Na Ukrajině vlastní s matkou rodinný dům. K návratu na Ukrajinu mu brání to, že Ukrajina je ve válce s Ruskem a dále možnost, že by mohl být povolán do armády. V případě návratu do vlasti mu hrozí v situaci pokračující války i mučení, trest smrti nebo nelidské či ponižující zacházení. Žalobce má peníze na cestu v případě jeho návratu. Rád by ale zůstal v ČR a zlegalizoval si zde pobyt. V rámci výslechu žalobce dále do protokolu dne 17. 12. 2024 uvedl, že dobře rozumí českému jazyku, je v ČR už dlouho, do schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 24. 1. 2022 přes Maďarsko a dále do ČR. Měl tehdy platný dlouhodobý pobyt a zaměstnaneckou kartu do 21. 12. 2022. Ví o tom, že jeho poslední žádost o prodloužení pobytu mu byla dne 25. 3. 2024 pravomocně zamítnuta, avšak svoji pobytovou situaci se rozhodl řešit až dne 17. 12. 2024, pročez se dostavil na pracoviště MV OAMP. Žádné vízum či oprávnění k pobytu v některém jiném státě EU už neměl, přesto pobýval v ČR v době od 24. 6. 2024 do 17. 12. 2024. Na Ukrajině bydlí v Zakarpatské oblasti v Užgorodském kraji.
27. Z cestovního pasu žalobce, Cizineckého informačního systému, dále z dokumentů OAMP Brno a též vyjádření žalobce do protokolu bylo zjištěno, že žalobce původně pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu (zaměstnanecká

karta) v ČR s platností do 21. 12. 2022. Dne 21. 11. 2022 požádal o prodloužení tohoto dlouhodobého pobytu, avšak dne 23. 8. 2023 byla jeho žádost správním orgánem zamítnuta. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 18. 9. 2023, které bylo zamítnuto dne 8. 3. 2024 rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 3. 2024). Tímto dnem žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území ČR. Na území však byl nadále oprávněn pobývat na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny s odkazem na § 18 písm. a) ZPC a v souladu s čl. 4 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1836 ze dne 14. 11. 2018, a to dalších 90 dnů, tedy od 26. 3. 2024 do 23. 6. 2024. Od 24. 6. 2024 již žalobce nedisponoval žádným oprávněním k pobytu na území, a to až do dne pobytové kontroly dne 17. 12. 2024, tedy téměř 6 měsíců.

28. Soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil jeho soukromý a rodinný život, a že se nezabýval přiměřeností dopadu rozhodnutí do jeho života. Soud nejprve uvádí, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a případné nedostatky prvostupňového správního rozhodnutí může druhostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí o odvolání napravit. Pokud však prvostupňové správní rozhodnutí takové nedostatky nevykazuje, může druhostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí závěry prvostupňového správního orgánu jen potvrdit. To se také v posuzované věci stalo. Prvostupňové správní rozhodnutí se věnovalo posouzení soukromého a rodinného života žalobce a přiměřenosti zásahu do něj na str. 4 až 5, přitom správní orgán shledal, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 ZPC. Přisvědčil určité míře adaptace žalobce na kulturní a společenské podmínky života v ČR vzhledem k delší době jeho pobytu na území, což korespondovalo se znalostí českého jazyka. Nebylo možné však přisvědčit tomu, že by byly zpřetrhány vazby k zemi původu, kde se žalobce narodil, kde žije jeho nejbližší rodina, s níž je nadále v kontaktu, a kde má zabezpečené vlastní bydlení. Bylo také zhodnoceno, že žalobce je v produktivním věku, zcela svéprávnou a dospělou osobou, což mu umožňuje pobývat jak v rodné zemi, tak i v některé jiné zemi, kde bude mít povolen pobyt. Žalobce je zdravý a schopen opatřit si finanční prostředky pro své životní potřeby. Z vlasti vycestoval za prací a výdělkem, neměl obavy z cizího prostředí, může tedy pracovat a vydělávat kdekoli, kde k tomu bude mít příslušná povolení. Obavy z návratu do vlasti z důvodu možného povolání do armády a nasazení do bojů ve válce s Ruskem soud nesdílí, neboť v případě žalobce, stejně jako v případě jiných státních příslušníků Ukrajiny, bylo rozhodnuto o nemožnosti vycestování na Ukrajinu, a to s odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022 (univerzální závazné stanovisko dopadající na všechny občany Ukrajiny), z něhož vyplývá, že vycestování Ukrajinců na Ukrajinu není možné. Ministerstvo vnitra zde konkrétně uvádí, že z důvodů mezinárodního ozbrojeného konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou hrozí v současné době všem občanům Ukrajiny v případě jejich návratu do vlasti skutečné nebezpečí dle § 179 ZPC, což naplňuje čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Na základě těchto závěrů správní orgán postupoval podle § 120a odst. 1 písm. d) ZPC a rozhodl o nemožnosti vycestování žalobce na Ukrajinu, i přesto, že si k tomu nevyžádal od Ministerstva vnitra individuální závazné stanovisko (měl k dispozici univerzální závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022 – viz správní spis). Žalobce je ovšem ve věku,

kdy muži plní vojenskou a vlasteneckou povinnost ke svému státu, protože obrana své vlasti se zbraní v ruce náleží k základním povinnostem zralého muže. Povolání občana do armády je legitimní občanskou povinností a nelze se jí záměrně vyhýbat, i když může pro člověka představovat riziko ohrožení na zdraví či na životě.

29. Správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého či rodinného života cizince, pročez je potřeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. Ve shodě se správními orgány soud dospěl k závěru na základě zjištěných skutečností ve správním řízení, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce není takového rozměru, že by dosahoval intenzity, u níž by bylo třeba zvažovat aplikaci § 119a odst. 2 ZPC. Dotčení rodinného a soukromého života žalobce pokládá soud za únosné a přiměřené i v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území ČR pobývali jen cizinci dodržující právní předpisy ČR. Dodržují-li cizinci právní řád ČR, mohou požívat jeho plné ochrany, v opačném případě musí nést nepříjemné následky, např. v podobě správního vyhoštění. Každý suverénní stát může rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Právo pobývat na území ČR není základním lidským právem. K uplatnění námitky soud závěrem poznamenává, že žalobce ani nijak neupřesnil, v jakém rozsahu nebyl jeho soukromý a rodinný život řádně posouzen.
30. Soud nepřisvědčil ani další námitce žalobce spočívající v tom, že doba 9 měsíců správního vyhoštění je nepřiměřená k celkové době nelegálního pobytu žalobce. Ze soudní praxe je soudu známo, že doba 9 měsíců, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zcela koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Za určitých okolností bývá tato doba správního vyhoštění i delší. Je třeba poznamenat, že jde o typově závažnější jednání žalobce, kdy bylo možné rozhodnout o správním vyhoštění až na dobu 5 let. Proto po zhodnocení důkazů, společenské nebezpečnosti jednání žalobce a míry zavinění se jeví doba správního vyhoštění na 9 měsíců jako přiměřená ke zjištěným okolnostem. Není pravdou, že by se dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, správní orgány nezabývaly. Prvostupňový správní orgán se k tomuto vyjádřil na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Doba správního vyhoštění, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsobem korespondujícím s rozhodovací praxí aplikovanou v podobných případech. Koresponduje tedy se smyslem a účelem ZPC a je rovněž přiměřená ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí zdůraznil, že na jedné straně vzal v potaz délku neoprávněného pobytu žalobce na území, a také to, že o svém neoprávněném pobytu věděl (přítěžující okolnosti). Na druhé straně přihlédl k věku žalobce a k tomu, že žalobce jevil o svůj případ zájem, se správními orgány spolupracoval a šlo o první porušení právních předpisů ČR (polehčující okolnosti).
31. Žalobce v žalobě uváděl, že se žalovaný opomněl zabývat tím, zda rozhodnutí o správním vyhoštění neukládá žalobci povinnost návratu s tím, že odložení povinnosti návratu neznamena, že by tato povinnost nebyla uložena. Ani této ne zcela srozumitelné argumentaci soud nepřisvědčil. Správní orgány se v obou stupních řádně

zabývaly nemožností vycestování žalobce na Ukrajinu (srov. výklad shora k obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20.5.2022 dopadajícího na všechny občany Ukrajiny, jimž hrozí v případě navrácení do vlasti skutečné nebezpečí dle § 179 ZPC). Žalobci jednoznačně nebyla uložena aktuálně povinnost k návratu do země původu. Pokud se ale bude navracet do vlasti po ukončení válečného konfliktu, bude to pro jeho zemi velmi potřebné za účelem pomoci s obnovou země. Jak již bylo shora uvedeno, na žalobce se aktuálně vztahují důvody znemožňující jeho vycestování do vlasti podle § 179 ZPC (viz. závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.5.2022), kde by mu hrozilo skutečné nebezpečí vyplývající z probíhajícího válečného konfliktu. V návaznosti na tuto překážku vycestování stanovil prvostupňový správní orgán počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, v souladu s § 118 odst. 1 ZPC ve spojení s § 120a odst. 4 a 5 ZPC. Počátek běhu této doby je stanoven okamžikem, kdy cizinec z území členských států EU a smluvních států skutečně vycestuje (až to bude možné), přitom předpokladem pro uplynutí doby zákazu vstupu na území smluvních států je stav, kdy se cizinec již na daném území nenachází. Pro počátek běhu doby je tedy rozhodující den, kdy žalobce území členských a smluvních států skutečně opustí přes jejich vnější hranici. S ohledem na deklarovanou nemožnost vycestování žalobce nemohla být nyní doba k jeho vycestování stanovena ve smyslu § 118 odst. 3 ZPC. Pominou-li ovšem důvody znemožňující vycestování žalobce podle § 120a odst. 5 ZPC, policie vydá nové rozhodnutí ve věci stanovení lhůty k vycestování žalobce, a to po vyžádání nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR. Dnem nabytí právní moci tohoto nového rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 ZPC (vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu cizince na území) nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, pročez žalobce je pak povinen ve stanovené lhůtě vycestovat. Napadené rozhodnutí se tedy fakticky stane návratovým rozhodnutím teprve až ve spojení s nově vydaným rozhodnutím ve smyslu § 120a odst. 5 věty druhé ZPC. Do té doby žalobci neplyne z napadeného rozhodnutí povinnost z území vycestovat. Žalobce svým nezákonným jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. ZPC, neboť na území pobýval po dobu 6 měsíců neoprávněně, tj. bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tedy svým závadným jednáním naplnil zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nicméně k jeho návratu do země původu nemůže dojít s ohledem na zjištěné překážky v jeho vycestování, jež spočívají ve válečném konfliktu probíhajícím na Ukrajině. Není-li vycestování cizince možné, policie v souladu s § 120a odst. 4 ZPC, tuto skutečnost uvede v rozhodnutí o správním vyhoštění a ministerstvo cizinci udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území (§ 33 odst. 3 ZPC). Vůči žalobci, stejně jako vůči ostatním Ukrajincům, není přijato žádné rozhodnutí, které by mu ukládalo povinnost vycestovat a žalobce je tak oprávněn setrvat na území.

32. K námitkám týkajícím se Zprávy Veřejného ochránce práv (VOP) soud uvádí, že skutečně není žádoucí, aby správní orgány ignorovaly šetření či zprávy VOP nebo se k nim odmítaly v rámci řešení konkrétních případů vyjádřit. Zpráva VOP byla pořízena dne 16.10.2024, když prvostupňový správní orgán s ní zjevně nebyl dostatečně obeznámen ke dni vydání svého rozhodnutí (dne 17.12.2024) a jemu nadřízený orgán Ředitelství služby cizinecké policie ČR ke zprávě také ještě nevydal vyjádření (správní orgány mají právo se ke zprávě coby šetřený orgán vyjádřit a

následně přijmout opatření). Nicméně je třeba přisvědčit tomu, že závěry uvedené ve Zprávě VOP nejsou právně závazné pro správní orgán, ten musí zásadně postupovat v souladu s platnou právní úpravou ČR a stejně tak legislativou EU. Ke Zprávě VOP o šetření z vlastní iniciativy ve věci ukládání správního vyhoštění lidem z Ukrajiny soud dále uvádí, že se tato zpráva a provedené šetření týkaly občanů Ukrajiny, kteří měli dříve v ČR dočasnou ochranu nebo o ni přišli požádat. V nyní posuzované věci se však o takovou situaci nejednalo. Žalobce pobýval v ČR na zaměstnaneckou kartu ještě před vypuknutím válečného konfliktu na Ukrajině, přičemž platnost jeho dlouhodobého pobytu byla omezena do 21.12.2022. Další žádosti o prodloužení tohoto dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno, protože žalobce pozbyl oprávnění k pobytu na území ke dni 25.3.2024. Na základě biometrického cestovního pasu Ukrajiny mohl pobývat na území bez sankce dalších 90 dnů, tj. do 23.6.2024. Od 24.6.2024 do pobytové kontroly dne 17.12.2024, tedy 6 měsíců, nedisponoval žádným oprávněním k pobytu a na území pobýval neoprávněně. Zjevně spoléhal na to, že mu tento neoprávněný pobyt na území ČR bude tolerován. O dočasnou ochranu nepožádal a dále setrval v ČR s přesvědčením, že se na jeho neoprávněný pobyt nepříjde. Příklad žalobce je tedy odlišný od situace, která byla předmětem šetření Veřejného ochránce práv. Žalobce neměl vůli žádat o dočasnou ochranu. Přitom tvrdí, že zná zdejší poměry a ovládá český jazyk. Podle soudu je třeba posuzovat každý případ individuálně a nelze souhlasit s paušálním tvrzením, že žádné osobě z Ukrajiny nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Může jít např. o osobu ohrožující bezpečnost v ČR nebo páchající závažnou trestnou činnost a pak taková osoba nemůže požívat ochrany českého právního systému.

33. Soud nemůže ve shodě s žalovaným souhlasit s námitkou žalobce, týkající se toho, že správní orgán měl vydat opatření mírnější, než je správní vyhoštění, a to uložit povinnost žalobci opustit území podle § 50a odst. 2 ZPC. V případě žalobce jednak neprobíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany a jednak u něj byly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění a též důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Za této situace nebylo na místě v případě žalobce aplikovat citované ustanovení. Současně platí i to, že žalobce jednak nedisponoval žádným pobytovým oprávněním v členském státě EU a jednak je obecně známa překážka ve vycestování občanů Ukrajiny z důvodu válečného konfliktu, protože žalobci nemohla být uložena namítaným rozhodnutím povinnost opustit území členských států EU, s ohledem na zásadu non-refoulement (nenavracení).
34. Soud dále nepřisvědčil žalobním námitkám týkajícím se judikatury SDEU ve vztahu k nyní přezkoumávané věci. Žalobce například jmenoval rozsudek SDEU ze dne 22.11.2022, věc C-69/21, v níž SDEU podle jeho názoru vyložil návratovou směrnicí ve smyslu Listiny základní práva EU tak, že pokud nelze vyhoštění vykonat z důvodu existence překážek znemožňujících vycestování, nelze vydat ani rozhodnutí o navrácení do této země, dokud riziko trvá. Jednalo se o případ vyhoštění vážně nemocného cizince, který by v důsledku nedostupnosti jediné účinné léčby (léčebné konopí) v zemi původu čelil podstatnému nárůstu bolesti. Podle krajského soudu nelze uvedený rozsudek na případ žalobce použít, neboť poukazuje na skutečnost, že se cizinec nemůže vrátit do vlasti, kde nebude mít nikdy takové podmínky k léčbě, jako v zemi, kde neoprávněně pobýval. O takovou situaci v případě žalobce nejde a jsme v očekávání, že podmínky na Ukrajině se mohou každým dnem změnit. V současné

době probíhají přípravy na již třetí kolo mírových jednání. Je pravdou, že světový lídři od počátku války na Ukrajině (únor 2022) po dlouhou dobu asi tři let se zástupci Ruska, jenž vojensky napadlo Ukrajinu, nijak nevyjednávali a nevytvářeli tlak ani na zahájení mírových jednání, resp. jednání o uzavření příměří. Teprve od jara roku 2025 se situace značně změnila a současné politické změny (zejména ze strany USA) přinesly nové naděje na uzavření míru, popř. příměří. Konkrétní dohoda o míru mezi oběma státy ve válce sice ještě není na stole, ale byl učiněn velký posun v tom, že se o ní alespoň začalo jednat a zástupci obou zemí se začaly za tímto účelem setkávat (vyměnili si zajatce). V současné situaci tak nadále platí závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.5.2022 o tom, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné. Ze shora uvedeného vyplývá, že případ vážně nemocného cizince (viz. shora citovaný rozsudek SDEU) je případem zcela odlišným, jenž s projednávanou věcí žalobce nesouvisí. Také další argumentaci žalobce rozsudky SDEU pokládá soud za ne příliš přiléhavou. Není potvrzeno to, co dovodil žalobce, že by z rozsudku SDEU vyplývalo, že občanům Ukrajiny by nemělo být vydáváno rozhodnutí o správním vyhoštění. Situace na Ukrajině se může s ohledem na probíhající jednání brzy změnit (viz. výklad výše), proto situace na Ukrajině není srovnatelná s předchozím dlouhodobým konfliktem v Sýrii (viz. rozsudek SDEU ze dne 6.7.2023, věc C-663/21). Ačkoliv i v Sýrii se po dlouhé době mění aktuální situace k lepšímu. Lze přisvědčit tomu, že čl. 5 návratové směrnice je vykládán tak, že brání přijetí rozhodnutí o navrácení cizince, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země, do níž má být navrácen, je vyloučeno na neurčitou dobu. Dokud reálně hrozí, že cizinec bude v zemi původu vystaven pronásledování nebo mučení, rozhodnutí o navrácení nelze vydat. Soud k tomuto znovu uvádí, že žalobce nebude vydán do země původu, resp. navrácen (viz. výklad shora) a současné politické změny a zahájení jednání o míru na Ukrajině přináší optimistickou změnu v přístupu k tomuto válečnému konfliktu, jenž může současné podmínky na Ukrajině brzy změnit, což je vzhledem k neúnosnosti tamní situace žádoucí. Na případ žalobce rovněž nelze zcela použít odkazovaný rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2024, č.j. 2 Azs 316/2023-47, který posuzoval případ cizince z Ruska a jeho obavy z mobilizace a zapojení do války. Postavení ruských občanů v souvislosti s touto válkou je zcela odlišné od ukrajinských občanů. Přestože řada z nich považuje válku za nesmyslnou (pokud mají objektivní informace), nachází se v pozici agresora a mají útočit na národnostně, kulturně, jazykově i nábožensky blízké Ukrajince. Postavení Ukrajinců je naopak založeno na obraně napadené vlasti a národa. Ruský a ukrajinský pohled na tuto válku tedy nelze směřovat. Ruský občan ve shora uvedeném rozsudku se nechtěl války účastnit a obával se povinné mobilizace. Přitom se jednalo o právo na azyl. V nyní projednávané věci žalobce ale nejde o mezinárodní ochranu. Žalobce neměl postavení uprchlíka a nespadal pod směrnici dočasné ochrany, neboť na území ČR pobýval ještě před zahájením ruské invaze na Ukrajinu, kdy zde měl legální pobyt a pracoval. Po skončení platnosti dlouhodobého pobytu mu tento pobyt již nebyl prodloužen, a teprve následně při pobytové kontrole dne 17. 12. 2024 bylo zjištěno, že na území ČR pobývá téměř 6 měsíců bez oprávnění k pobytu. Soud má za to, že správní orgány zjistily náležitě skutečný stav věci, pro rozhodnutí si opatřily potřebné doklady a zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. V řízení nebyly zjištěny liberační důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 ZPC. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Soud při svém rozhodování zohlednil také judikaturu NSS, a to jeho rozsudek ze dne 7. 9. 2023, č.j. 9 Azs 126/2023-35, z něhož mimo jiné vyplývá, že „Bezpečnostní situace na Ukrajině

způsobená invazí ozbrojených sil Ruské federace, zahájená dne 24.2.2022, představuje překážku vycestování státního příslušníka Ukrajiny na Ukrajinu podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, avšak nebrání samotnému uložení správního vyhoštění podle § 119 téhož zákona, jsou-li splněny zákonné podmínky“

35. Poslední žalobní námitce, týkající se nedostatečného poučení o možnosti podat správní žalobu s uvedením lhůty k jejímu podání v napadeném rozhodnutí, musel soud přisvědčit. Zde soud odkazuje např. na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 4. 2022, č.j. 34 A 12/2022-18. Je pravdou, že ze správního řádu i ustálené judikatury nevyplývá povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o tom, že má po vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení možnost podat proti správnímu rozhodnutí žalobu u správního soudu. Ani zákon o pobytu cizinců jako zvláštní právní předpis nestanoví povinnost správního orgánu poučovat v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví. Tuto povinnost však zahrnuje článek 12 odst. 1 směrnice 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“), v němž se uvádí, že „rozhodnutí o navracení, a pokud jsou vydávána, rozhodnutí o zákazu vstupu a rozhodnutí o vyhoštění, se vydávají v písemné podobě a uvádějí se v nich věcné i právní důvody a informace o dostupných prostředcích právní nápravy“. Podle článku 13 odst. 1 návratové směrnice musí mít cizí státní příslušník možnost využít proti rozhodnutí o navracení účinný prostředek právní nápravy ve formě odvolání nebo návrhu na jeho přezkum nezávislým a nestranným orgánem (soud). Česká právní úprava garantuje možnost využití řádného opravného prostředku proti rozhodnutí o vyhoštění (odvolání) a za předpokladu jeho vyčerpání též soudní přezkum takového rozhodnutí. Reálná možnost využití těchto prostředků právní nápravy by tedy měla být zajištěna u správního i soudního přezkumu. Poučení se proto musí vztahovat nejen na odvolání, ale též na soudní přezkum rozhodnutí o vyhoštění, neboť jde o prostředek právní nápravy ve smyslu článku 12 odst. 1 návratové směrnice. Poučení o dostupném prostředku nápravy tak musí být logicky součástí rozhodnutí, proti němuž lze takový prostředek využít. Ve vztahu k soudnímu přezkumu proto musí být takové poučení součástí rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Návratová směrnice měla být transponována příslušnou novelou do českého právního řádu s účinností od 1. 1. 2011, nicméně poučovací povinnost podle článku 12 odst. 1 návratové směrnice ve vztahu ke správní žalobě nenašla odraz v žádném z novelizovaných ustanovení ZPC. Tuto poučovací povinnost je proto třeba zohlednit přímo dle článku 12 odst. 1 návratové směrnice, pro což byly splněny základní předpoklady (lhůta pro transpozici uplynula, směrnice nebyla řádně transponována, povinnost informovat o dostupných prostředcích nápravy je konkrétní a bezpodmínečná, přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinnosti jednotlivci). Nebyl-li žalobce v napadeném rozhodnutí žalované řádně poučen o možnosti podat správní žalobu, včetně lhůty, kdy tak může učinit, nelze žalobu odmítnout pro opožděnost a soud je povinen při splnění ostatních podmínek takovou žalobu projednat a napadené rozhodnutí přezkoumat (v důsledku chybějícího či nesprávného poučení o podání nápravného prostředku dochází k prodloužení lhůty k podání správní žaloby). K tomu také v posuzované věci došlo a věc byla řádně přezkoumána. Přestože napadené rozhodnutí žalované neobsahovalo poučení o možnosti podat správní žalobu, žalobce ji ke zdejšímu soudu podal, tato byla posouzena a napadené

rozhodnutí řádně přezkoumáno. Zjištěné pochybení nemělo zásadní dopad do práv žalobce a ani vliv na meritorní posouzení věci.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
37. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení jí proto nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. června 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně